ISSN 0132-4462

БЕРЕЗЕНЬ

1983

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№5 (1143)

Ціна номера 30 коп.

ПЕРЕЦЬ

ЗНАЙОМИЙ ТИПАЖ

ЗАВОДУ НЕ ПОТРІБНІ:

1. ПРОГУЛЬНИКИ
2. П'ЯНИЦІ
3. БРАКОРОБИ
4. РОЗКРАДАЧІ
5. МАРНОТРАТНИКИ
6. ЛІТУНИ
7. І"
8. "

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Пішли, Стьопочко, цей завод нам теж не потрібний.

ПОКЛІН

Дружини, сестри, любі матері,
Кохані, що нас держать у полоні,
Бабусі — молоді ще і старі —
Схиляюсь перед вами у поклоні!..

Зі святом!.. І кажу при цьому знов:
За ночі над колискою безсонні,
За ваші руки чесні, за любов —
Схиляюсь перед вами у поклоні.

Бажаю, рідні, дорогі мої,
Щоб з вами йшла у парі добра слава.
Удач в труді! Порядку у сім'ї!
(І, звісне діло, у сердечних справах).

Хай на добро щастить вам у житті!..
Я ж, як у кавалерів то ведеться,
Цілую ваші руки золоті,
Як і завжди,— од всього серця Перця!

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— А пам'ятаєш, Петре, як шістдесят років тому ти мене вперше отутечки поцілував! Це було якраз Восьмого березня.

— То ти думаєш, що й жіноче свято почали відзначати з тих пір!

Мал. А. АНДРЕЄВА

Мал. А. БОРДУНІСА

— Жде тебе завтра, красавчику, важка робота на кухні.

Мал. В. МИЛЕЙКА (м. Ленінград)

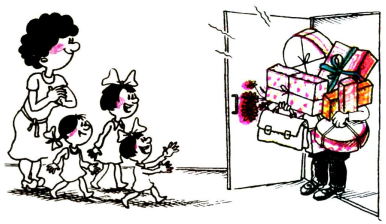

— О, татко прийшов!

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— А квіти я все-таки дістав.

Мал. М. ЩЕРБАКА

— Вибач, серденько, але іншого букета не знайшов.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

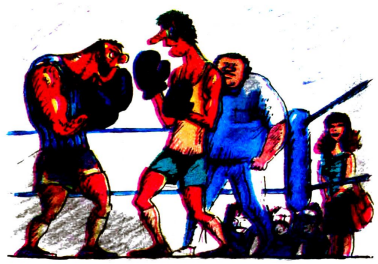

— Зрозумійте мене як мужчина мужчину. Я обіцяв подарувати любій дівчині перемогу на свято.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Спочатку хай Жучка покуштує.

Хому-біле, а кому- ЧОРНЕ

У працівників Бородянської автозаправної станції дні поділялися на чорні й білі. Білі — це коли вони більш-менш спокійно працювали, відпускаючи водіям бензин, мастило, приймаючи з цистерни пальне і т. д. А чорні — коли до них приїздив заправляти свої «Жигулі» (звичайно, безплатно) директор Бородянської дослідно-експериментальної нафтобази В. І. Єфремов. Дивуєтесь, чого їм боятися того Єфремова — ого скільки директорів, керуючих та й більших начальників заправляють свої машини? Все це так, але Вячеслав Іванович Єфремов був не абстрактний керівник, а їхнє безпосереднє начальство. От він побачить біля бензоколонки пляму від мастила чи, не доведи господи, папірець або лушпиння від гарбузового насіння і — начувайтеся, заправники: тут і лайки, і погрози дати догану чи й взагалі вигнати з роботи...

Працівники АЗС сушили собі голову й ніяк не могли втямити, чого той Єфремов до них присікується? Думали-гадали, поки сам директор не вніс ясність. Дзвонить якось заправниці Гайдило і, так би мовити, відкритим текстом запитує:

— Ніно Іванівно, гроші у вас є?

— Є-е-е,— заїкаючись, відповіла заправниця високому начальству,— п'ятнадцять карбованців з копійками.

Начальство трохи подумало й сказало:

— Гаразд, копійок не треба, а п'ятнадцять несіть сюди.

Ніна Іванівна рвонула з усіх ніг і прямо в кабінеті вручила директору гроші. Навіщо й з якої речі у неї взято їх, не питала, а з веселим настроєм повернулася на автозаправну. І не помилилася: тепер, приїжджаючи, Єфремов усіх лаяв, а її хвалив. А коли Ніна Іванівна ще тихцем сунула директору двічі по двадцять каербе, то він її не просто хвалив, а до небес уже підносив...

Заправники люди метикуваті: негайно збагнули, в чому річ, і незабаром Єфремов уже не гримав на М. Ф. Давидова й О. Х. Печенюка. Ті, правда, не бігали в кабінет, а прямо на території станції дали директору різними «поріціями» — перший півтори сотні, а другий — сорок карбованців. А згодом до розряду кращих працівників була зарахована й заправниця С. М. Юрченко — вона вручила двісті карбованців. Заправниця Лідія Дмитрівна Негриєва за своєю натурою була жінка скромна й несмілива, тому й не наважувалася сама давати гроші: залучила до цього діла свого чоловіка — інженера Бородянського відділення райсільгосптехніки Миколу Павловича Титенка, і той ловив Єфремова в різних місцях і тицяв йому асигнації — п'ять разів по 30 крб. Але Єфремову цього виявилось мало, він ще й позичив у Титенка 500 карбованців, яких, між іншим, так і не повернув.

Довго ходила в немилості заправниця Катерина Крилова, поки директор якось не побачив у неї в сумці пляшку коньяку.

— А що то у вас?— поспитав.

— Коньяк,— каже та,— на іменини купила.

— От і добре, давайте його сюди.

Пізніше Крилова для «закріплення» стосунків з начальством ще дала йому й тридцятку.

Ось таким чином охопивши всіх працівників, Вячеслав Іванович подобрішав до них, і на Бородянській АЗС дні стали білими та рожевими.

Зате чорні дні наступили для колективу Іванківської автозаправної станції, розташованої у сусідньому районі і підпорядкованої Єфремову. І тут почав він гримати, погрожувати, сипати доганами тощо. Тільки іванківці вже чули про метод, яким можна умлостивити начальство. Вони теж почали діяти. Старший заправник Микола Іванович Гордієнко зібрав працівників і коротко інформував:

«Хочете, щоб у нас не було чорних днів, щоб директор ставився до нас добре?» «Хочемо!» — дружно вигукнули заправники О. С. Козляр, В. П. Бойченко, заправниці М. М. Дем'яненко, М. В. Коваленко і разом з ними електрослюсар В. П. Панарин. «А коли так,— констатував Гордієнко,— щомісяця відраховуйте всі по двадцятці». Усі, крім Панарина, охоче погодилися, а той категорично заперечив: «Я до пального не маю прямого відношення, ви його видаєте й приймаєте, з якої речі мені платити двадцять карбованців?»

Зрештою, Панарину милостиво дозволили давати десятку. Гордієнко теж давав тільки десятку — мабуть, як старший заправник. Він же щомісяця збирав сто карбованців і їздив у Бородянку здавати їх Єфремову.

Система діяла чітко й безвідмовно більше року. Зривів не було. Якщо хтось на той час хворів чи був у відпустці, за нього платили інші, а потім він повертав борг. Все робилося тихо — і з боку хабародавців, і з боку хабарників. Заворушилися й заговорили пізніше, коли довідалися, що справою Єфремова зацікавилася прокуратура. Тоді сипонули з каяттям та зізнанням і бородянські автозаправники, й іванківські. Ось тому й не судили їх.

Цікаво: під час слідства хабародавачі зі сльозою на очах заявляли, що вони змушені були задобрювати Єфремова, бо той «пред'являв до них безпідставні претензії й погрожував...» Тепер давайте проведем таку аналогію. На заводі підходить до слюсаря чи токаря якийсь начальник цеху, вимагає від нього хабара і, якщо той не дає, погрожує йому всілякими карами. Що в такому випадку вдіє робітник? Ну, не вельми свідомий скаже тому начальнику кілька «гарячих» слів. Свідоміший і культурніший поскаржиться — чи в профком, чи у партком, чи в народний контроль. Одне слово, знає куди звернутися, бо в нас досить інстанцій, які стіною стануть на захист трудящої людини. То чому ж цього не зробили заправники Бородянки й Іванкова, а догідливо платили данину вимискувачу й хабарнику? Боялися. Боялися втратити «тепле» місце. Хоча і в Бородянці, і в Іванкові ходили й ходять чутки про те, що працівники АЗС мали «навар», але, якто кажуть, ніхто за руку нікого не спіймав. А проте, за даними ревізорів, на автозаправних станціях Київського територіального управління по забезпеченню нафтопродуктами лише за шість місяців 1982 року виявлено близько 50 тисяч літрів лишку бензину. Не важко уявити, який з цього можна мати «навар» нечесним заправникам... Тож і напрошується висновок: чи не потребує система перевірки й контролю автозаправних станцій удосконалення і впорядкування — якого саме, мабуть, нехай про це подбають компетентні органи. Може, тоді менше думатимуть несумлінні автозаправники про «білі» та «чорні» дні й не з'являтимуться на світ божий керівники типу Єфремова.

До речі, про громадянина Єфремова. Для нього зараз настали чорні дні. І чимало їх у нього буде — три тисячі двісті з гаком. Це — якщо поділити дев'ять років на дні. Саме на цей строк його засудили. З конфіскацією нечесно нажитого майна, звичайно.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Київська область.

Чари баби Тетяни

В автобусі Черкаси — Умань, на сусідньому зі мною сидінні,— дві жінки. Молодша довірливо розповідає старшій:

— Одружилися ми з Васею по любові. І спочатку все було гаразд. А потім Вася почав випивати, приховувати зарплату, розмахувати кулаками.

Старша жінка радить молодшій:

— А ви поїдьте в село Балаклею Смілянського району до баби Тетяни. Подейкують, дуже вона допомагає людям, у яких сімейне життя не склалося...

Молодша вагається:

— Ніби якось незручно. Та й дорога не близька.

— Що ви! До баби Тетяни їдуть з усіх усюд! Свята жінка: і лікує, і чарує, і талісмани дає на майбутнє.

Хто ж така баба Тетяна? Екстрасенс? Психотерапевт? Професор соціології? Ні, баба Тетяна звичайна собі знахарка, але, як мовиться, не без фантазії...

Ще задовго до того, як Тетяна Миколаївна Коломієць оголосила себе «ізцілителькою широкого профілю», вона провела ряд підготовчих заходів. Насамперед, поставила у себе на подвір'ї залізного хреста метрів зо три заввишки (щоб було здалеку видно). Поряд з хрестом на дерев'яних дрючках закріпила ікону Діви Марії, а згодом ще й Миколи-Чудотворця. Відтак приступила й сама до творення «чудес».

Зупинятися на перших несміливих вправах баби Тетяни, коли вона при допомозі курячого яйця та грудки воску «викачувала» переляк і знімала «крикливці», думається, не варто. Ми розпочнемо оповідь з того моменту, коли Тетяна Миколаївна, переконавшись, що яйцем багато «не накачаєш», взялася за регулювання таких глобальних проблем, як війна і мир між сусідами, згода та любов у подружньому житті, навіювання напастей на сусідів-супостатів, а також відвернення злих чар заздрісних суперниць...

Методика у баби Тетяни своєрідна. Ось послухайте, як кожного ранку, вийшовши заспаною і нечесаною із своєї хати, Тетяна Миколаївна зустрічає прибулих в Балаклею «пацієнтів»:

— Якого дідька сидите? Ану, беріться до діла! Он сапи, йдіть на город, підгортайте картоплю. Ось щітка, щоб білити хату. А ще треба почистити в сараї, погодувати курей, видоїти козу...

Поки одні займаються трудотерапією, з іншими Тетяна Миколаївна, перехиливши для натхнення чарочку, починає ранковий сеанс. «Таїнство» відбувається в давно не метеній хаті, при зачинених вікнах і дверях, але «витік інформації» все ж таки має місце.

Скарги, в основному, однотипні:

— П'є мій Іван, не висихає. Та ще й до іншої ходить...

— Живу з своїм Петром без радощів, без утіхи...

— Замучив чоловік ревнощами, а я ж зовсім не винна...

Баба Тетяна заглядає в рот, в очі, обмацує боки немитими руками і, похитуючи головою, оголошує свій універсальний діагноз:

— Тобі, голубонько, пороблено.

— Відробіть, бабусю.

— Еге, не так це просто...

І тут, щоб настрашити пацієнтку, заводить мову про злі чари. Виявляється, якщо недобра людина зловить жабу або ящірку, висушить і розітре на порошок, а потім підсипле той порошок в горілку і дасть випити наміченій жертві та ще скаже відповідне заклинання — нещасливцеві не знати вже ні радощів, ні любові. Аж поки злі чари не буде відроблено.

Після цього Тетяна Миколаївна складає графік наступних візитів (їх має бути тринадцять), тут же уточнюється, що, крім готівки, треба буде принести для «відроблювання»: курку чи гуску, в'юнів чи лящів, первак чи звичайну горілку. В ході переговорів виясняється, що найкраще для цієї справи надається риба лин. (При згадці про линину баба Тетяна лукаво підморгує до пацієнтки: «І буде твій чоловік слухняний і неповоротний, як лин у болоті»...)

Але досить про жіночі справи. Адже в черзі до баби Тетяни стоять і чоловіки. Зокрема, ті, які засумнівалися у вірності своїх дружин. Ті, які терплять від жіночих ревнощів. І, нарешті, ті, які вирішили спокутувати власні гріхи.

Для чоловіків у баби Тетяни стереотипна, але дуже інтригуюча відповідь:

— Твою біду, голубе, зашито у твоїй шапці...

Почувши віще слово, схвильований пацієнт нашвидку золотить бабі руку, а сам щодуху мчить додому з наміром розпороти свою шапку і негайно виявити, що ж у ній «зашито»...

Скажемо чесно, вивідати до кінця всі знахарські тонкощі баби Тетяни нам не пощастило. Проте ми встановили точно: жителі села Балаклея вже давно кепкують над «чорною магією» місцевої знахарки і обминають її хату. Чари баби Тетяни приваблюють лише декого з приїжджих. Та ще діють на місцевих керівників. Ці, останні, ніяк не відважаться втрутитися в балакліївське «чудодійство».

І. НАУМЕНКО.

Черкаська область.

Плакат М. ХЕЙФІЦА
(видавництва «Плакат» м. Москва)

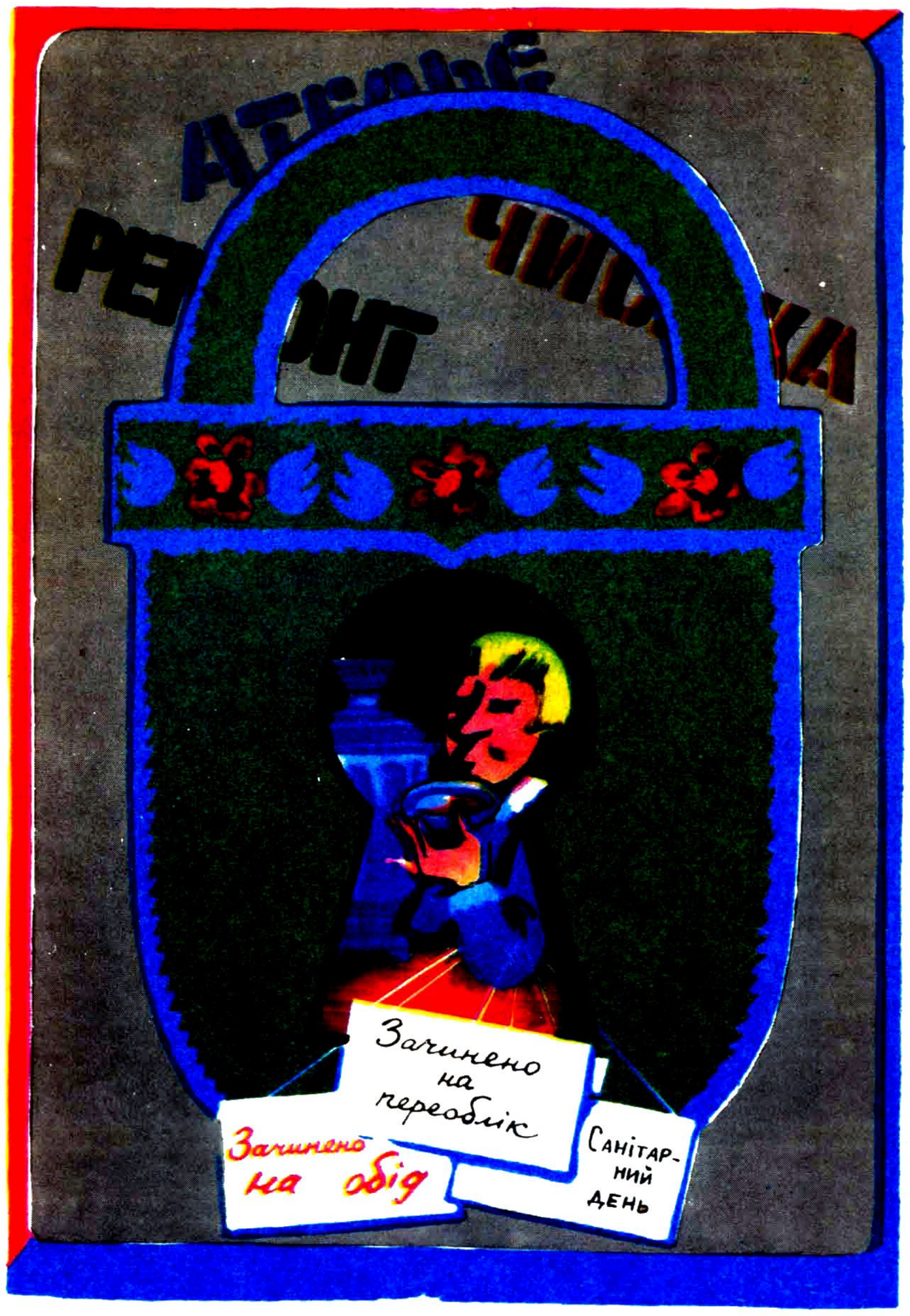

Для свого безділля такі мастаки
Готові причину завжди підшукати:
Аби лиш для них це було із руки,
На інше ж усе — їм, пробачте, начхати...

Телеграфне Агентство Перця

МУЛЯРИ-ВІРТУОЗИ

ДОНЕЦЬКА область. (Кор. ТАП). Лише муляри найвищого розряду працюють у ремонтно-будівельному управлінні міста Єнакієво. Бо відколи тут почали одержувати з Новгородського цегельного заводу Ясинуватського району браковану цеглу, то ліпити з неї щось можуть тільки справжні майстри своєї справи.

СКІЛЬКИ КОШТУЄ НІЩО?

Таке запитання могло б, здавалося, поставити в скрутне становище будь-кого, тільки не керівників «Харківтепломережі». Як передає наш харківський кореспондент, вони вирахували, буцімто ніщо коштує не більше й не менше, як сімдесят копійок з чоловіка на місяць. Саме стільки платять мешканці верхніх поверхів житлових будинків шістсот двадцять шостого мікрорайону міста за користування гарячою водою, хоч її, води, не було з дня новосілля, а день цей вже відійшов у досить далеке минуле.

ПАМОРОЗЬ НА «ІНЕЇ»

МИКОЛАЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). Ніяк не може нахвалитися своїм холодильником житель м. Новий Буг Т. В. Матковський. «Тепер він аж памороззю береться,— поділився Тимофій Володимирович радістю з кореспондентом ТАП. — А сталося це після того, як я, не дочекавшись майстрів із гарантійної майстерні миколаївської «Рембутттехніки», котрі не можуть відремонтувати мій «Іній» з липня 1981 року, виставив холодильник на мороз».

НАПІЙ МАЙБУТНЬОГО

ВОЛИНСЬКА область. (Спец. кор. ТАП). Ратнівський лісгоспзаг налагодив виробництво нового, незвичайного напою. І зовнішнім виглядом, і за своїми смаковими якостями він нічим не відрізняється від звичайного яблучно-горобиного соку. Про це, до речі, свідчать й етикетки на банках. Але, придивившись до них уважніше, можна помітити, що виготовлено цей напій для споживачів, котрі житимуть у майбутньому. Бо, якщо вірити цим етикеткам, то дата виготовлення соку — 1992 рік.

ГУМОРЕСКА

Начальник будівельного управління Іван Іванович приїхав на свій найважливіший об'єкт — соко-винний завод. За той тиждень, що його тут не було, нічого не змінилось: головний корпус так і не добудували. Штукатури та маляри сиділи на призьбі, чекаючи на розчин, на фарбу, мулярів не було зовсім.

«Мабуть, знов десь «гріються»,— подумав начальник, примружуючи очі від безжалісного літнього сонця.

— А де ж виконроб? — запитав Іван Іванович у табельниці Лілі.

— Він зранку до замовника поїхав, до Лепетюка.

— Зранку? Та вже дванадцята година, а його нема...

— Можна подзвонити, ось довідник. Ручкін ним користується завжди.

Іван Іванович відкрив книжечку на літері «Л».

— Контора слухає,— почувся в трубці жіночий голос.

— Лепетюк мені потрібний,— сказав Іван Іванович.

— У ресторані він. Обідає з виконробом Ручкіним. А що йому передати?

— Сам передам. І йому, й виконробу...

І Іван Іванович поклав трубку.

—...Сиджу тут, у глушині, й ніхто спасибі не каже,— скаржився тим часом Лепетюку Ручкін.— Невдячна робота.

— Правду кажучи, ти не переробляєшся,— всміхнувся Лепетюк.— Ви повинні були здати оцей завод ще в квітні, а й досі не готова навіть перша черга.

— Ти диви, який швидкий! — образився Ручкін.— Гадаєш, так просто здати об'єкт своєчасно? Де ти таке бачив? От комплекс великої рогатої худоби в сусідньому колгоспі почали будувати років шість тому...

— Якщо будуватимуть так, як ви, ще шість років треба...

...А тобі що, погано? Директорські гроші одержуєш? Одержуєш. А завод ще не готовий. Про таке тільки мріяти можна. То я, наприклад...

Раптом Ручкін так і застиг з відкритим ротом. Лепетюк озирнувся і побачив Івана Івановича.

— Третій прийшов! — зраділа офіціантка.

— Ну, от що,— сказав Іван Іванович Ручкіну.— З мене досить. Думав, ти станеш людиною, та помилився... Шукай собі нове місце.

Наступного дня Ручкін сидів у кабінеті начальника іншого будівельного управління.

— То добре, що ви до нас прийшли,— сказав той.— Якраз потрібна досвідчена людина, здатна вести великий об'єкт — будівництво комбікормового заводу в далекім радгоспі. Був у нас один, виконроб Сірий, зовсім не працював. Думав, людиною буде, та де там... Так що приймайте завод...

У той самий час виконроб Сірий сидів у кабінеті Івана Івановича.

— Отже,— з посмішкою казав йому начальник,— приймай соко-винний. І нехай тобі щастить!

Ірина ФЕДОРОВСЬКА.

ЧОГО ЗАХОТІЛА...

— Щоб і не пив, і не курив,
Щоб, якщо треба, прав, варив,—
Такого хочу чоловіка.
— Тю! З цими запитами ти
Всю землю можеш обійти —
Й лишитись у дівках довіку!

НЮАНСИ СПІВАВТОРСТВА

Якщо не звариш каші з кимось,
То не біда. Бо більша злість
Бере, якщо вона зварилась,
А хтось її без тебе їсть.

НЕЧУВАНА ПРИГОДА

На переході — транспортна пригода,
Подібної я досі не чував:
Водій під'їхав і загальмував,
Дорогу чемно давши пішоходу.

Валентина СТЕПАНЕНКО.
м. Вінниця.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

ЗА БЕЗГОСПОДАРНІСТЬ — *бригадирові рільничої бригади колгоспу ім. Крупської Збаразького району Тернопільської області А. І. Степику. У листі до Перця колгоспники написали про розбазарювання бригадиром сільськогосподарської продукції, про його безвідповідальне ставлення до роботи. Голова районного комітету народного контролю В. О. Марцинюк, до якого Перець звернувся у цій справі, повідомив, що факти підтвердилися і Степика з посади бригадира звільнено.*

ЗА РОЗКРАДАННЯ — *бригадирові молочно-товарної ферми радгоспу ім. Леніна Жовтневого району Миколаївської області М. М. Доценку. У листі, що надійшов до редакції, повідомлялося про різні махінації на фермі. На прохання Перця обласне управління внутрішніх справ провело ревізію. Як повідомив Перцеві начальник відділу по боротьбі з розкраданням соціалістичної власності М. Т. Задояний, виявлено, що Доценко розкрадав худобу, корми. Нині прокуратурою Жовтневого району проти Доценка порушено кримінальну справу.*

Мікробайки

ЗАПИХАТІВ

— Фу, яка ж ти кисла! Не хочу більше жити з тобою,— пихато промовив Сир, відвертаючись від Сироватки.

ВБИВ

— Я тебе породив — я тебе і вб'ю! — гнівно засичав Мікрофон безголосому співакові... і вимкнувся.

З ВЛАСНОГО ДОСВІДУ

— Дивись, який я красивий, швидкий, з міцного металу зроблений,— радів Новенький Автобус.

— Краще б ти був гумовий,— сумно зауважив Старий Автобус.— З власного досвіду знаю...

НЕПОХИТНИЙ

— Ти куди лізеш поперед батька в пекло! — гнівався Жовтяк, заступаючи Зеленому Огірочку шлях до салатниці.

Ренальда ПИМЕНОВА.
м. Донецьк.

ДУМКИ ВГОЛОС

Девіз хапуги: прийшов, побачив, потягнув.

Анатолій РИЖЕНКО.

Чомусь бажаючих майже скрізь більше, аніж бажаних.

Якщо ви — ні риба, ні м'ясо,— можна сподіватися, що вас не з'їдять.

Людмила БУШКОВА.

Мал. М. ЛИТВИНА

— Хлопці, надягніть нарукавники. Хай думають, що ви працюєте.

ВТІ Перця

Співчуваємо... новосельцям!

Кажуть, начальник одного з харківських будівельних управлінь відлітав у далеке відрядження. Не знаємо там куди. Здається, в Семипалатинськ. Або в Полтаву. Це не важливо. Важливо, що відлітав. Аерофлот, знаєте, — швидкість, надійність, зручність. От підходить він до свого літака, аж бачить: сидять монтери і одне крило до повітряного лайнера пришпандьорюють. Молотками. Ліве крило, значить, на місці, а праве тільки-тільки прикріплюють.

Засумнівався наш пасажир. Заоглядався. А йому кажуть:

— Та ви не бійтеся, заходьте. Сідайте! Зараз полетимо.

Не бажаючи показати себе боягузом, поліз він у літак і всередині спостерігає таку картину. Крісла в салоні стоять абияк, не пригвинчені до підлоги, скло в деяких ілюмінаторах тріснуте, обшивка звисає клоччями, кругом понакидано металевих обрізків, стружок... А стюардеса вручає йому віник, викрутку, плоскогубці і, сонячно посміхаючись, каже:

— Ви маєте щастя летіти у щойно прийнятому державною комісією літаку. Тут залишилися деякі недоробки, то ви вже не полінуйтеся, під час польоту дещо там підкрутіть, приладнайте, причепуріть і так далі. Знаючи, як вам, пасажирам, треба летіти, літакобудівники постаралися здати, а ми, експлуатаційники, — прийняти цей АН достроково. Щасливого польоту!

НОВОСЕЛ — НЕ ЗВАННЯ, А ПРОФЕСІЯ

Фантастична ситуація, га? Але я вам от що скажу: якби подібний випадок справді стався з кимось із харківських будівельників, він би нітрохи не здивувався. А чого дивуватися, власне? Хіба не так здають у Харкові будинки під заселення? Минулого року, наприклад, міський домобудівний комбінат — ДБК-1 — побудував 538.124 квадратні метри житла, і з них жодного — з оцінкою «відмінно». Вся маса житла здається з оцінкою «добре» і «задовільно». Важко, правда, уявити, кого може задовольнити і кому може почуватися добре у тих квартирах, де ми побували на початку січня цього року, тобто саме у той хвилюючий період, котрий прийнято вважати щасливим для мешканців нових квартир і який називається новосіллям.

— Новосілля — це урочистий початок капітального ремонту! — бадьоро заявив нам один із «щасливців», розмахуючи книжечкою з «Библиотеки Крокодила», звідки він вичитав цю крилату фразу. — Ласкаво прошу у гості! Не лякайтеся!..

Новосел прибув на оглядини свого майбутнього помешкання у всеозброєнні: з набором слюсарних і столярних інструментів, фарб, білил, заготовок, дверних і віконних ручок, рейками, дошками, склом...Удвох із сином — таким же добродушним Іллею Муромцем — вони граючись вигейкали на свій 14 поверх (по східцях, бо ліфт іще не змонтовано!) 120-кілограмову ванну, електроплиту, сантехнічний бачок, умивальник. Дружина тим часом взялася забілювати численні патьоки на стінах, які текли зі стелі, з-під труб і навіть, чомусь, — із радіорозеток. Прибуття монтера з розетками електричними чекати не стали: запаслись магазинними і, без остраху беручись за оголений дріт (світла все одно ще не підключали!), заходилися їх установлювати. На перспективу заплановано перестелення лінолеуму, який нагадує морські хвилі під час невеликого шторму, закріплення плінтусів, підгонку вікон, дверей і т. д., і т. п.

Полишаючи цю квартиру, ми були спокійні: тут усе буде зроблено на рівні найвищих світових стандартів. Але от як бути 78-річному пенсіонерові, котрий також справив новосілля по проспекту Перемоги, 74-г, кв. 234? У будинку холодно, немає ні води, ні світла, двері не зачиняються, а у вхідних зверху і знизу — щілини по два пальці завширшки. Не дочекавшись обіцяних робітників із житлово-експлуатаційного управління, господар заплатив 15 крб. «лівакам» за встановлення сантехніки...

Словом, скажемо прямо: одержуючи ключі від нової квартири, новоселові не можна ні на мить забувати, що одержує він саме ключі, але поки що не квартиру. Квартиру йому ще належить зробити. Власними руками. Коштами. Нервами. Йому, новоселові, слід натренуватися без зупинки і без задишки сходити на 16-й поверх, як це вже кілька місяців роблять мешканці будинку № 21-а по вулиці Блюхера; бути готовим користуватися тільки холодною або, навпаки, тільки гарячою водою, а часом обходитися взагалі без неї, позаяк водогін час від часу прориває; навчитися легко переносити холод, бо опалювальну систему прориває теж; ну й, певна річ, досконало освоїти усі можливі ремонтно-будівельні професії. Бо на житлово-експлуатаційні об'єднання (ЖЕО) при райвиконкомах надія мала: їм аби встигнути виправляти основні, глобальні «ляпи», допущені при будівництві. Так, м'яку покрівлю, розраховану на 8—10 років бездоганної служби, доводиться латати у перший же рік після забудови; стики панелей починають текти після першого ж дощу, а лінолеум, котрий за нормами повинен лежати 20 років, ледве-ледве витримує 10.

Так оце ми й міркуємо: а чи не час уже створити при будівельних організаціях отакі собі КМН — курси майбутніх новоселів? І навчати його, потенціального квартироодержувача, на тих курсах усьому на світі: і малярній, і слюсарній, і столярній, і електротехнічній справі... Аби не бігав він, бідолашний, по усіх інстанціях зі своїми скаргами, а сам засукував рукави та й ліквідовував будівельний брак, який в офіційних документах соромливо іменується недоробками... Га? Чим не ідея?..

ДІРКА В ТАЛОНІ

Але, виявляється, є й інший спосіб позбутися браку. Це — підвищити якість житлового будівництва.

— Хтось, може, думає, що ми, будівельники, у цьому не зацікавлені, — каже начальник ДБК-1 О. І. Юдін. — Що для нас найголовніше — це випхати неготовий будинок та й забути про нього. Ні, все це не так! Ми палко мріємо, аби новосели нас не лаяли, а, навпаки, хвалили. Але...

Але мрія ця поки що залишається недосяжною.

Звичайно, від будівельників залежить багато. І недарма їх «криють» на всіх нарадах, конференціях і засіданнях. Виносять попередження, останні попередження і догани. (Лише у того ж таки товариша Юдіна за рік зібралося три догани!) Але практика показала, що метод цей, м'яко кажучи, — малоефективний. Один з відповідальних працівників міськкому партії нам так і сказав:

— Оце ви поїдете, напишете фейлетон, нам всиплять по доганяці, ми, у свою чергу, породжаємо доганяки іншим, та на тому все і закінчиться!

На щастя, не всі харків'яни настроєні отак безнадійно. Другий відповідальний працівник — завідуючий відділом будівництва міськкому партії О. Д. Федорець — висловився значно оптимістичніше:

— Ми розробили цілий ряд серйозних заходів для виправлення становища. І гадаємо, що вони принесуть бажані наслідки.

Усіх цих заходів перелічувати зараз не будемо, але нам вони дуже сподобались. Думаємо, сподобаються і майбутнім новоселам. Тут — і завершення реконструкції ДБК-1, і підвищення ступеню заводської готовності квартир, і комплексна програма підвищення якості будівництва на п'ятирічку, і, нарешті, персональна відповідальність за доручену справу. Так, приміром, кожен робітник, який герметизуватиме стики панелей чи там встановлюватиме сантехніку, матиме при собі особистий талон — приблизно такий, як у шофера. Порушив технологію — одержуй дірку в талоні. «Заробив» три дірки — бувай здоровий, звільни місце для іншого... А новоселові, разом із ключами, вручатимуть іще й спеціальну карточку, у якій усе геть розписано: і хто навішував двері, і хто стелив лінолеум, і хто варив труби... Щоб як, значить, виявиться брачок — автора! Нехай приходить і — в неробочий час та безплатно! — переробляє власну халтуру.

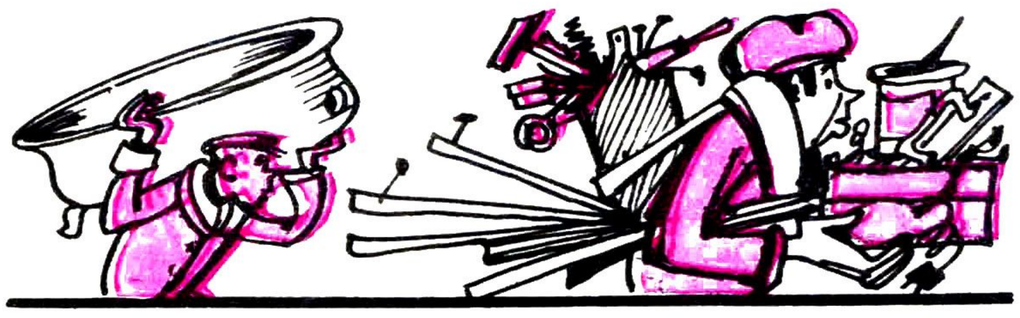

ШУРУП А ЧИ ГВІЗДОК!

Але всіх цих заходів мало. А головне, без чого усі добрі побажання і плани загрожують так і лишитися на папері, — це ритмічність у роботі. А її будівельникам саме й бракує.

І знову ж — не через те, що вони, такі-сякі будівельники, не бажають працювати ритмічно. Харківський ДБК-1 — одне з найпотужніших домобудівних підприємств у країні. Завдяки передовим методам праці вони зводять 16-поверховий будинок не за 13,5 місяця, як то належить за нормативами, а — за 7. Лаяти їх треба за це чи хвалити? Звичайно, хвалити. Але їх похвалять, а потім кажуть:

— Не за сім, а — за шість! Як хочете, значить, викручуйтесь, а щоб до кінця року будинок готовий був!

— Так ми ж не встигнемо зробити заділу на наступний рік!

— Потім, потім, а зараз — гони квадратні метри! А ми вам людьми допоможемо!

І справді, наганяється на об'єкт силасиленна людей — може, й палаючих трудовим ентузіазмом, але не навчених як слід будівельній справі. Вони товчуться тут, заважаючи одне одному і роблять косо, криво — аби живо. І вже не вимагається від заслуженого майстра його високої кваліфікації: давай-давай, швидко, ще швидше, якнайшвидкіше! І тактовно відвертається інженер, бачачи, як робітник, замість шурупа, заганяє у дерево гвіздок, замість полірувального інструменту хапає малярну щітку і нашвидку забілює всі огріхи.

А на календарі — 29, 30, 31... Ур-р-ра! Встигли. Можна спокійно звітувати і зустрічати Новий рік.

А з нового року — усе починається знову. Спочатку. З нуля. З котлована. Великою популярністю користуються бульдозеристи, машиністи екскаваторів, водії самоскидів. Зате сантехнікам, штукатурам, малярам і всяким іншим оздоблювачам робити нічого. Вони своє зробили. Як — то вже інша справа. А от у кінці року — знову на штурм, знову давай-давай, швидше-швидше, упередуперед! Чи ж тут до якості?..

Ось деякі цифри. У 1982 році по комбінату було введено в першому кварталі 11,8 відсотка житла. Зате у четвертому — 29,1 і з них 20 — у грудні.

Важлива проблема? Важлива. Але самим харків'янам її ніяк не підняти. (Хоч дещо, звичайно, і від місцевих органів залежить). А вирішують цю проблему на дуже високих рівнях. На рівні, скажімо, Міністерства промислового будівництва і Держплану УРСР. Не перший рік, між іншим, вирішують. І не тільки, до речі, у розрізі Харкова. Бо якщо ми почнемо твердити, що погано будують житло тільки у Харкові, то ми вельми і вельми погрішимо проти істини. А проти істини грішити не хочеться. А хочеться, навпаки, щоб її, оту істину, нарешті зрозуміли на всіх рівнях. І то якнайшвидше.

В. БОЙКО,
І. ЛАГОЗА,
спец. кор. Перця.

м. Харків.

Житіє святих і нечестивих

Мал. А. БОРДУНІСА

— Так ось ви які! Мене ще в дитинстві бабуся лякала вами.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Сила звички.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— За що ти їх, господи, з раю під три чорти вигнав!

— А за те, що вони, негідники, з нектару самогон гнали.

Мал. В. ШИРЯЄВА

Персональний казан.

Мал. В. СОЛОНЬКА

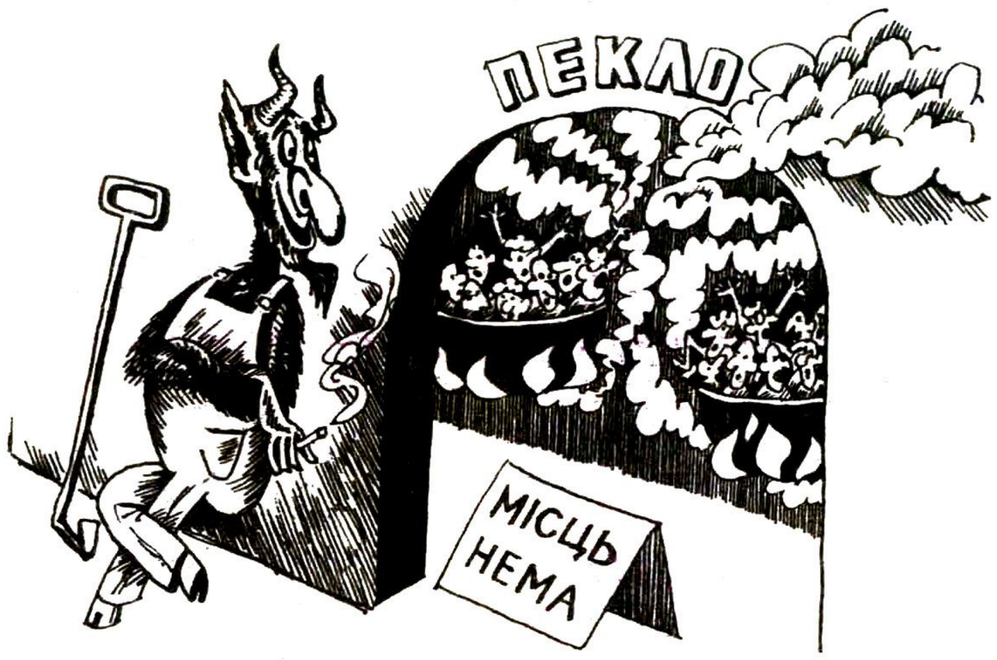

Без слів.

Мал. І. НОВИКОВА

— Тут грішник не пробігав!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Мабуть, теж хабарі брав.

КОМЕНТАРІ САТИРИЧНІ НА ТЕМИ ПРОЗАЇЧНІ

СТАРЕ Й НОВЕ

«В січні позаминулого року придбали ми в Центральному універмазі по вулиці Ватутіна дитячу коляску. Хоч і красувався на ній Знак якості, проте коляска дуже швидко вийшла з ладу. Однесли ми її в універмаг і зажадали заміни. Чекаємо місяць, два, півроку... Вже й гарантійний строк минув. А виявилось, що в універмазі й не думали відправляти коляску на завод...

Сім'я Сергеєвих з м. Кривого Рога Дніпропетровської області».

Знайомий ВІЗ.
що й нині там...

Звичайно, це —
і стид, і сram.
Та є й нове:
не те, що шкодить
Тут не просто —
зі Знаком якості.

Валентин КИРИЛЕНКО.

ПОДІБНІСТЬ

Марія полюбила фізкультуру.
Обручик вертить, каже: — Для краси.
Ти, чоловіче, глянь, яка фігура!
А талія зробилась, як в оси.
Той посміхнувся і сказав байдуже,
Вминаючи сніданок за столом:
— Щоб талією схожа, то й не дуже,
З осою більше схожа ти жалом.

Анатолій ГОРБІВНЕНКО.

м. Сміла
Черкаської обл.

НЕЕКОНОМНА ЕКОНОМІКА

Магічна сила чисел

А знаєте, я категорично проти виразу «марнувати час». Коли людина не обтяжена жодною справою, це буває навіть корисно. Вельми цікаві думки, між іншим, виникають у голові, вільній від буденних клопотів.

Приміром, стою одного разу на автобусній зупинці, що біля Сумського колгоспного ринку. П'ять хвилин стою, десять, ось уже півгодини нацокало, а дістатися до автовокзалу все нічим. Отже, знічев'я спостерігаю і розмірковую. Хоча б над таким: якою магічною буває сила чисел!

Ось проїздить мимо автобус, на «візитній картці» якого намальована дев'ятка. Що це означає, сумчанину пояснювати не треба: маршрут «Колгоспний ринок — Басівський санаторій». Але в даному випадку автобус рухається в протилежний бік і саме в той, куди спрямовані прагнення десятків сердець, в унісон із котрими б'ється й моє. Тим паче, що автовокзал є однією з установ, до яких спізнюватися аж ніяк не бажано.

Та водієві ці аргументи, образно кажучи, до лампочки. Він гордо минає натовп, несучи в очах таку порожнечу, як і за спиною. Наскрізь просвічуються й салони «сімки», «тринадцятки», «сімнадцятки», що пролітають у тому ж напрямі...

Нарешті — о, радість! — від Червоної площі спускається «Ікарус» з добре видним здалеку номером 19: маршрут «Аеропорт — автовокзал». Але переможне «ура» готових до штурму пасажирів застряє в горлі. На табличці, прикріпленій до вітрового скла, написано: «За замовленням»,— і цей автобус гуркоче вслід за іншими.

Хоч я не телепат, але певен, що в ті хвилини не лише в моїй голові роїлись такі запитання. Чи на Сумському автопідприємстві 18021 хто-небудь колинебудь підраховував, скільки їхніх водіїв щодня отак гаяє порожняком — до гаража, заправних станцій або до тещі на млинці? І скільки державного бензину й часу пасажирів можна б зекономити при попутному завантаженні усіх цих автобусів? І наскільки б таким чином зменшилась транспортна проблема на деяких маршрутах, а значить — і по місту в цілому?

З цими запитаннями я по черзі звернувся до начальника автопідприємства Б. К. Барабенка і його заступника по експлуатації М. М. Кіптенка. Та замість конкретних відповідей одержав туманні роз'яснення. І що характерно — діаметрально протилежні. Борис Кузьмич наріжає на упертість водіїв, які попри всі виховні зусилля адміністрації ніяк не подолають імунітету проти «чужих» пасажирів. Навпаки, Микола Миколайович грудьми стає на захист підлеглих. Мовляв, їх тримає в лещатах основний графік, від якого — ні туди, ні сюди.

А мені здається, річ зовсім в іншому. Просто ці керівні товариші — дуже зайняті люди. Ніколи їм вгору глянути, не те що сушити голову над поліпшенням транспортного обслуговування сумчан чи шляхами економії пального. А якби самі постояли десь у черзі на зупинці — дивись, і осінило б!

Г. ЄЛИШЕВИЧ.

м. Суми.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Через таких негідників і риби стає все менше й менше.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Чи знаєте ви, як інколи важко буває стримувати свої дрібновласницькі інстинкти (особливо, коли можна їх вдовольнити без найменших перешкод)? Якщо ні, то попитайте заступника керуючого Миколаївським райоб'єднанням по виробничо-технічному забезпеченню сільського господарства І. Г. Кириченка, який не зміг утриматися від спокуси і, використовуючи своє службове становище, спробував привласнити державну автомашину.

Лист про це, який надійшов до Перця, на прохання редакції розглянув Миколаївський обласний комітет народного контролю. Голова комітету А. І. Момотенко повідомив, що факти, наведені в листі, відповідають дійсності. І. Г. Кириченка з роботи звільнено.

ОБ'ЯВИ, ОГОЛОШЕННЯ

Відділення зв'язку № 215 м. Києва (проспект Свободи, 26)

доводить до відома громадян, які користуються його послугами, що з настанням темряви

працівники відділення обслуговуватимуть тільки тих відвідувачів, котрі приходитимуть із своїми джерелами світла (кишеньковими ліхтариками, свічками, гасовими лампами тощо).

Викликано це тим, що відділення зв'язку вже тривалий час позбавлене електросвітла, а керівники Шевченківсько-Подільського відділення «Київенерго» ніяк не вирішать питання про підключення його до електромережі.

У селі Самгородок

Сквирського району на Київщині

відбудуться гуляння
з нагоди десятої річниці будівництва містка через місцеву річечку.

У програмі — зустрічі з керівниками Білоцерківського шляхового ремонтно-будівельного управління, що колись почали будувати місток.

ДО ВІДОМА ПОЖИЛЬЦІВ!

Керівництво будинкоуправління дистанції цивільних споруд Львівської залізниці (м. Ровно, вул. Волгоградська, 21) повідомляє, що заклики ощадливо витрачати воду в обслуговуваних управлінням будинках недійсні. Нехай з кранів капає, дзюрчить, біжить, фонтанує! Натомість прохання не турбувати керівництво викликами слюсаря, як це протягом двох місяців робить житель квартири № 39 в будинку по вулиці Кіквідзе, 22 О. І. Ванюрський. Бо Ванюрських багато, а начальник будинкоуправління Л. В. Машук — одна.

УВАГА, УВАГА!

У 134-квартирному будинку по вулиці Третього Інтернаціоналу, 34-а, [м. Шепетівка Хмельницької області] відкрито школу майбутніх новоселів.

Мешканці будинку, які одержали тут квартири більше року тому, поділяться досвідом, як обходитися без води та газу, навчать бажаючих не брати близько до серця той факт, що подвір'я будівельники перетворили на смітник і так усе й залишили, прищеплять навики поводження із столярним та слюсарним інструментом.

Заяви надсилати на адресу керівників цукрового комбінату, які прийняли житло з такими недоробками, і міськради, де ніяк не спроможуться вирішити, хто ж доводитиме будинок до ладу.

ДО ВІДОМА КОЛГОСПНИКІВ
колгоспу імені Калініна Первомайського району Харківської області

ПРИ ПОЖЕЖІ СЛІД НЕ ДЗВОНИТИ ПО ТЕЛЕФОНУ 0-1,

а письмово звертатися до дирекції ремонтно-механічного заводу, що в м. Хмільнику Вінницької області. Можливо тоді колгосп зможе одержати нарешті пожежну машину, яку привласнив цей завод.

ТЕРМІНОВО ПОТРІБНИЙ

фахівець по дешифруванню телеграм,

що їх одержують мешканці Берислава на Херсонщині з місцевого відділення зв'язку. Кваліфікація фахівця мусить бути високою, оскільки тексти телеграм це — набір літер, позбавлений будь-якого змісту.

ВІДБУДЕТЬСЯ

вечір спогадів
про **КОЛИШНЮ ЛАЗНЮ**
в с. Буківці Воловецького району Закарпатської області.

Вечір приурочується до 25-ї річниці знесення лазні й урочистої обіцянки керівників села збудувати нову.

Товариство

любителів пари й мочалки.

Вінницький міськвиконком

ОГОЛОШУЄ КОНКУРС

на кращу письмову відповідь жителю м. Вінниці О. Я. Зіняку, оскільки попереднім, в яких голова міськвиконкому тов. В. С. Одноколов запевняв, що вінницькі бані № 1, № 2, № 3 ось-ось буде відремонтовано і в них можна буде нормально помитися, О. Я. Зіняк не вірить і називає ті відповіді відписками.

ДОВОДИМО ДО ВІДОМА!

У зв'язку з частими перебоями в роботі зв'язку на станції Пологи
запроваджено
новий спосіб улагодження конфліктів:
відтині всі, хто звертатиметься зі скаргами на нашу службу, одразу ж одержать відповідь:

«НЕ ВЛАШТОВУЄ ЗВ'ЯЗОК — ВІДКЛЮЧИМО ТЕЛЕФОНИ!»

Керівництво служби вузлового зв'язку ст. Пологи Запорізької області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Сирітка

Маленькому Петрикові дуже хотілося, щоб і в них були якісь курчата або каченята. Бо так — подвір'я порожнє. Походжає одна зозуляста.

Та ось мати принесла качиних яєць, знайшла на горищі старий кошик, вимостила сіном у ньому гніздо.

Зозуляста, поквоктуючи, кублилася край грядки картоплі. Мати заманила її в хлівець, упіймала, і скоро вже квочка сиділа на яйцях у кошику.

Десь тижнів через два зозуляста почала дуже часто стромляти голову під себе і кликати маленьких. Діток ще не було, а вона знала, що скоро будуть, і перевіряла, чи їх ще немає.

Петрикові кортіло побачити каченят не менше, ніж зозулястій. Та тільки-но він наближався до квочки, вона погрозливо киркала.

Якось уранці, коли мати прополювала буряки на городі, Петрик почув тонке попискування і ніжне квоктання зозулястої. То вона по-своєму балакала з малими каченятками.

Радісно вистрибуючи, Петрик побіг на город.

— Мамо! Вже є! Каченятка є! — вигукував він.

Мати облишила сапання і побігла в хату, щоб забрати каченят з-під квочки, а то ще ненароком вона їх подушить.

Квочка так само сиділа в своєму гнізді, а з-під неї витикались плескаті чорні дзьобики.

Петрик приніс стареньке сито, постелив у ньому м'яку ситцеву ганчірку, і разом з мамою вони перенесли туди малих каченят.

І раптом Петрик здивовано вигукнув:

— Мамо, поглянь!..

— Ой, леле!

Серед каченят виявилось одне курча. Мати так само була здивована — ніби ж усі качині яйця підсипала... Вона не знала, що одне яйце приніс від дідуся Петрик і потай поклав у гніздо.

Так і росли каченята, а з ними одне курча. І все було б добре, якби одного дня каченята не добралися до ставочка, що був край городу. Вони дружно кинулися у воду, попливли, а зозуляста і курча лишилися на березі...

— Воно в нас, мамо, зовсім сиріт-ка,— сказав Петрик.

Мати співчутливо хитала головою. Так і прозвали маленького півничка Сиріткою.

Якось Петрик узявся робити загорожу. Постукував у хлівці молотком і поглядав крізь прочинені двері на подвір'я. Каченята весело крякали коло миски з кашею, а півник стояв збоку. Зненацька на подвір'ї хтозна звідки з'явився чийсь пес. Несподівано стрибнув до каченят, ті — врозтіч, та було вже пізно — одне каченя безпомічно зависло в собачій пащі.

Петрик тільки цієї миті помітив пса, з переляку аж закляк. Невідомо, що сталося б далі, якби не Сирітка. Він угледів пса з каченям у зубах, одразу ж увесь войовниче настовбурчився, грізно закиркав. Потім з розгону налетів на собаку, вдарив його гострим дзьобом. Пес заскавулів і від болю закрутив головою. Та Сирітка вже не давав йому отямитись. Змахуючи крильми, знову й знову бив забродуліходія. Бачить пес: немає йому порятунку від цього войовничого півня! Кинув каченя — і драла!

Скоро каченята знову зібралися до гурту біля свого родича, якого врятував Сирітка. Каченя не дуже постраждало, лише страшенно перелякалося. А Сирітка гордо походжав серед каченят і войовниче поквоктував. Мовляв, ану, хто ще хоче скривдити моїх родичів? Він матиме справу зі мною...

Увечері прийшла з роботи мама.

Коли Петрик розповів їй про випадок із Сиріткою та собакою, вона весело сказала:

— Який же він Сирітка! Він у нас тепер — герой! Господар і охоронець каченят.

Гнат МАЙСТРЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ВІДРЯДЖЕННЯ

УСМІШКА

Люблю відрядження. Ще жодного разу не було так, щоб з'їздив я даремно. Кожна поїздка у мене, образно висловлюючись, результативна. До речі, і для рідної роботи що-небудь корисне зробиш.

Нещодавно зустрів я давнього приятеля Вовчика. Разом у вузі навчалися. Тільки я тепер, правда, у науково-дослідному інституті працюю, а він щось там на заводі робить.

Погомоніли ми з однокурсником колишнім про те, про се. Виявилося, що і йому доводиться частенько бувати у відрядженнях.

— Пам'ятаєш Київ? — запитав він у мене.— Володимирська гірка, Софія!..

— Авжеж, пам'ятаю,— відповів я.— Київські торти, курчата табака, магазин сувенірів...

— Заводи які! — урвав мене Вовчик.— Ти бачив коли-небудь, щоб отвори штампували з діаметром, меншим від товщини металу?

— Та що там отвори! Я звідти таку кофтину дружині на день народження привіз — очей не відірвеш!

— А Кишинів! — вигукнув приятель.— Яке місто! Академія наук. На заводах найновіше устаткування. А які прилади виготовляють. Зі Знаком якості.

— Ну, звичайно. У Молдавії доводилося бувати,— відповів я.— Груші, яблука, виноград. Про вино вже й не кажу. Я звідти діжечку червоного прихопив.

— Дуже мені Вільнюс сподобався,— пригадав Вовчик,— картинна галерея, вежа Гедімінаса.

— Пригадую, пригадую,— кажу.— Ох і навіз я з того відрядження пелюшок.

— До речі, а чого ти їздив до Вільнюса? Сподіваюся, не за тими ж пелюшками.

— На завод,— як його? — побутової техніки,— відповів я.

— Ну, і як?

— Вибач, друже, не запам'ятав. Щодня по магазинах бігав. Для дому, для сім'ї, знаєш... Тепер ось у Ростов збираюсь, на одне підприємство. Кажуть, у цьому місті є якась особлива копчена риба. Бувай! До зустрічі!

І я мерщій побіг оформляти чергове відрядження.

Віра ЛЄСНАЯ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Інформацію для роздумів» — надрукував Перець у своєму № 20 за минулий рік. Інформацію, треба сказати, не дуже веселу. Про те, як у деяких магазинах міста Харкова було виявлено під прилавками і в підсобках дефіцитні товари, які працівники торгівлі збували через «чорний хід»; зрозуміло, що такі торговельні операції не обліковували у документах. Роздуми над цією інформацією призвели до наслідків, про які повідомив нас начальник Харківського обласного управління торгівлі В. В. Гузенко.

У відповіді тов. Гузенка, зокрема, говориться про те, що фейлетон було обговорено на засіданні колегії управління торгівлі Харківського облвиконкому. За незадовільний контроль за роботою підвідомчих торговельних організацій начальникові управління торгівлі Харківського міськвиконкому Пироженку Б. А. оголошено догану. Відповідальних працівників Жовтневого райпродторгу притягнуто до дисциплінарної відповідальності. А директора магазину № 45 Уколова В. І. з посади звільнено.

Мал. М. КАПУСТИ

— Ма-а-мо, ви ж самі казали, що синички люблять свіже сало.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

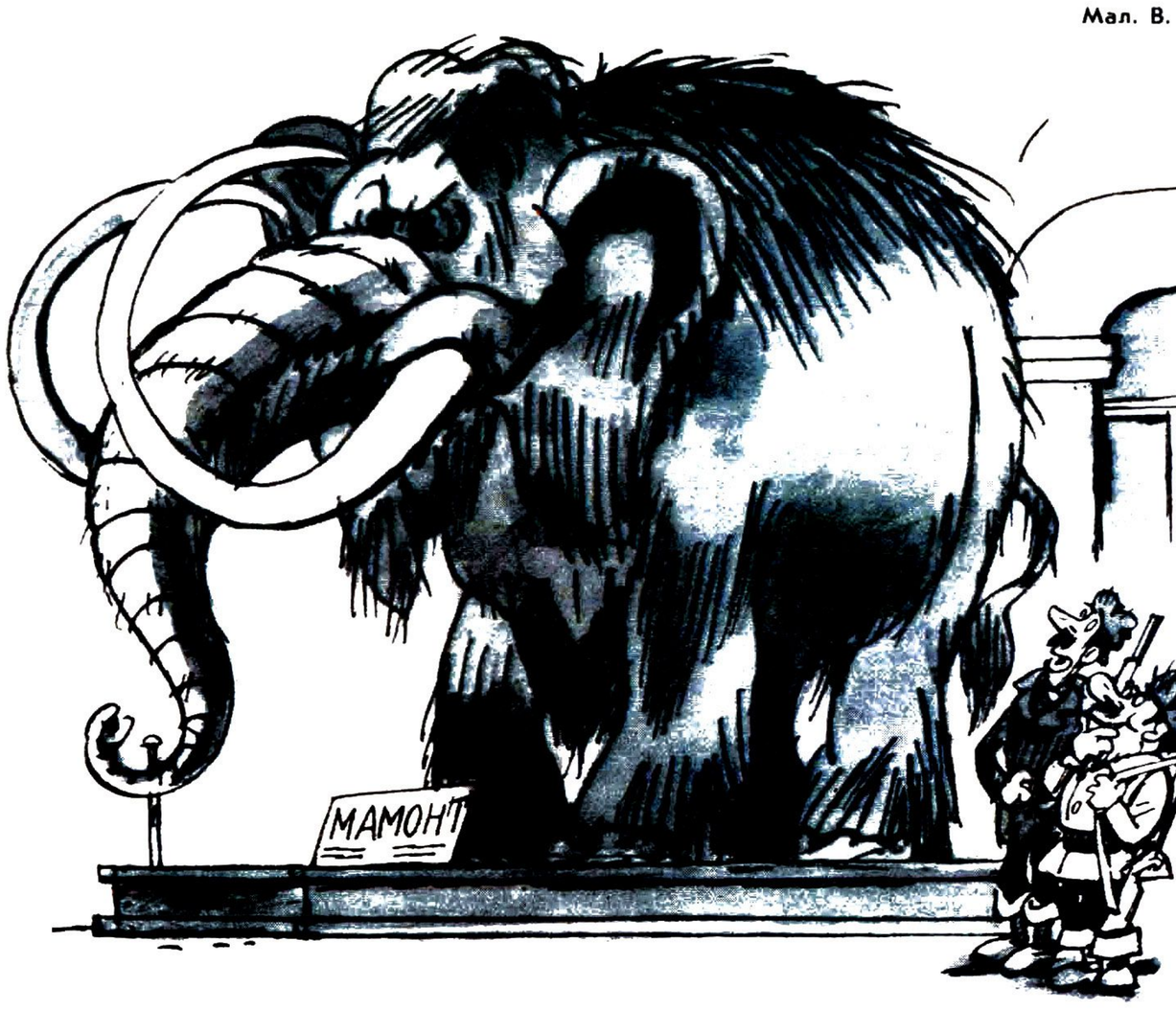

— Уявляєте, які трофеї траплялися мисливцям у ту пору!

МРІЯ

— Сьогодні у нас вільний вечір?

— Так. А як ми його проведемо?

— Буде так, як скажеш ти, люба.

...Галинка зітхнула і заходилася шкребти картоплю.

— Бажано, щоб цей вечір запам'ятався надовго.

— Тобто, ти хотіла б посидіти у приємному оточенні, послухати музику, покуштувати смачних страв і напоїв?..

...«Авжеж, напоїв»,— подумала Галинка і взялася різати м'ясо.

— Тоді — я пропоную кафе «Мрія». Уяви собі — оформлений з художнім смаком інтер'єр, чудова музика...

...Галинка так завзято застукотіла киянкою по свинячій відбивній, що заглушила спокусливий опис принад «Мрії».

— Сьогодні я одержав премію, тож запрошую любу дружину до кафе.

...«Премію? Посеред кварталу? Кхм».

Картопля вариться, м'ясо смажиться. Ще білизну треба випрасувати, прибрати...

— Шановні радіослухачі! Радимо вам — відвідайте кафе «Мрія». Його адреса...

...Галинка рішуче вимкнула радіо.

«Авжеж. Все описали: інтер'єр, асортимент, сервіс... Не сказали головного: де? Де ж узяти такого чоловіка, щоб на преміальні дружину в кафе вів? Та ще й добровільно...»

Наталя КУЛИК.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

БАБУСЯ — родичка, яку запросили на найпочесніше місце — біля пелюшок.

МОДНИЦЯ — дівчина, яка народилася в імпортній сорочці.

СІМЕЙНА СЦЕНА — місце, де чоловік інколи не грає ніякої ролі.

ШЛЮБ — перехід нареченої від квітів до віника.

Севен ОЛЕЖКО.

КЛИН КЛИНОМ

Приглядаючись до життя, народ дійшов оптимістичного висновку: нема, мовляв, лиха без добра. Але до історії, про яку оце хочемо розповісти, ту сентенцію навряд чи можна бодай якимось боком притулити. Тут радше можна сказати, що одне лихо іншим лихом залатати намагаються.

П'ятдесятчотирирічна японка, що проживає у місті Кавасакі, втратила палець і одержала страховку. Це дало їй можливість трохи владнати свої скрутні фінансові справи. Але, виявляється, не випадок зіграв тут роль — загнана у безвихідь, жінка сама спричинила собі каліцтво. Зробити це її спонукав лихвар, якому вона заборгувала значну суму. Саме йому й дісталися дві третини тієї страховки.

Приклад нещасної підхопили інші. Отак калічачи себе, вони вибрали із міської страхової каси 300 мільйонів ієн (864 тисячі карбованців). 18 чоловік затримані. А в місті, за даними поліції, є іще понад 60 чоловік, які вдалися до цього способу хоч трохи виборсатися із злиднів. І дивуватися не дуже доводиться, коли зважити на те, що, як свідчить англійська газета «Гардіан», 20 процентів жителів Кавасакі змушені животіти на допомогу по безробіттю.

СПРАВИ ШЛЮБНІ

Не один із іноземців, зокрема тих, що приїхали в Західну Німеччину на заробітки, хотів би з німкенею побратися. І часто-густо пояснюється це не чистими сердечними пориваннями, а прозаїчною буденною необхідністю, тверезим розрахунком: такий шлюб дає іноземцеві право стати громадянином ФРН, а значить, не боятися, що тебе можуть витурити із цієї країни.

Але оформлення шлюбу в ФРН пов'язане з певними формальностями. Коли ж ідеться про шлюб з іноземцем, то справа ще й особливо ускладнюється. А от у Данії з цим не воловодяться — усе обладнують за кілька хвилин. Кордон же між обома країнами практично відкритий.

От дехто й зметикував, що цим можна із вигодою покористуватися. І народився новий вид бізнесу: уклавши полюбовну усну угоду, німкеня із ФРН їде з іноземцем у Данію, бере там із претендента на її руку домовлену суму грошенят і оформляє із ним шлюб. Після цього новоспечені молодожони відправляються в подальші життєві мандри кожен своєю дорогою без будь-яких претензій одне до одного: вона — із поповненим гаманцем, він — із шлюбним свідоцтвом, яке дає право на спокійніше життя...

Бізнес є бізнес, і в цьому його виді, як і в кожному, дехто проявляє підвищену активність і кмітливість. От минулого року, як повідомила західнонімецька газета «Франкфуртер рундшау» дві німкені вмудрилися за одним рипом узяти три «шлюби» в трьох різних датських загсах...

Щоправда, як і в кожному бізнесі, не завжди й тут усе закінчується гладко. Так, наприклад, три дівиці узяли, було, з трьох «наречених» по п'ять тисяч марок, а через півгодини після відвідин загсу «чоловіки» проявили характер: віддухопелили «дружин», відібрали у них гроші і димом здиміли разом із жаданими шлюбними посвідченнями.

Але подібні «сімейні драми» нічого не значать — дефіциту на кандидаток у «дружини» не передбачається. Їх, думається, може навіть побільшати. Зокрема, коли зважити на те, що значна частина західнонімецьких безробітних — молодь, у тім числі, звісна річ, і юні представниці слабкої статі. За таких умов, як самі можете збагнути, спокуситися підробітком на шлюбних оборудках не так-то уже й важко. Тим паче, що безробіття приборкати не вдається і на заробіток чесною працею поки що у багатьох із них надії нема.

Іноземна сатира

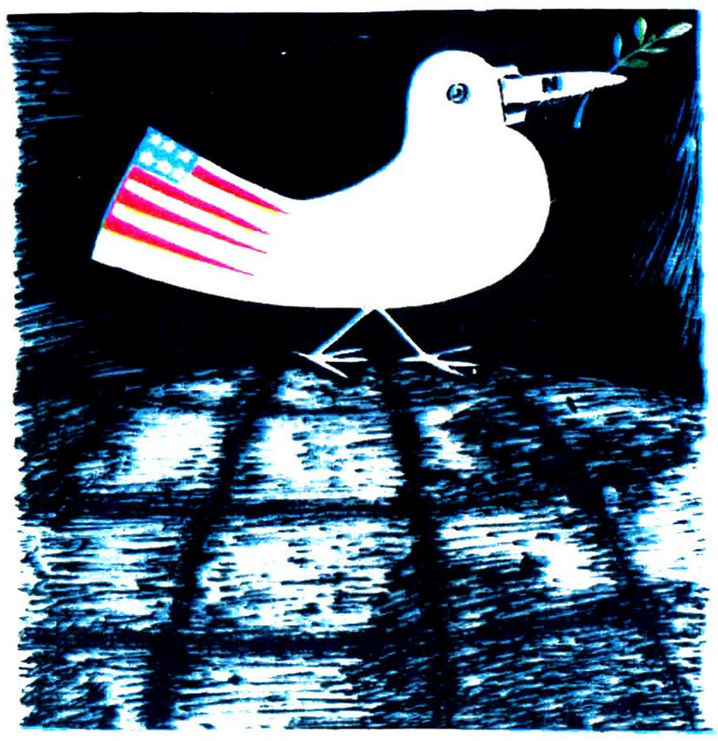

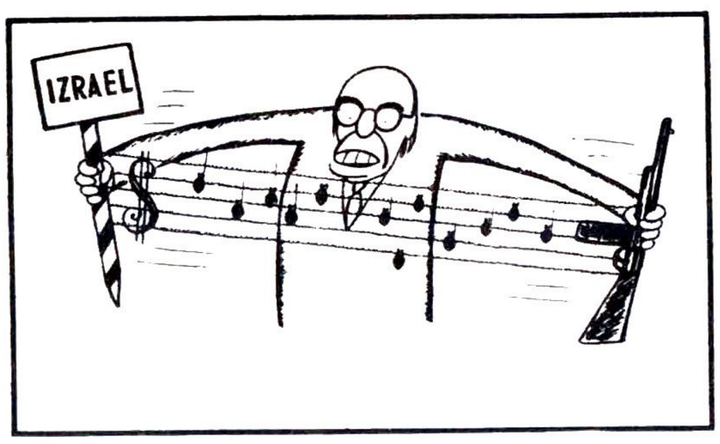

Ізраїль юбер аллес

Малюнки Ярослава ПОПА («Дикобраз» м. Прага)

І сміх, і гріх

НЕБЕЗПЕКА ЖІНОЧОГО РІВНОПРАВ'Я

У цивілізованій європейській країні Швейцарії, як, до речі, й у деяких інших країнах Заходу, спостерігається не зовсім цивілізоване ставлення до жінок: у окремих кантонах вони й досі не користуються рівними з чоловіками правами. Коли в кантоні Граубюнден схотіли навести лад у цій справі, деякі тамтешні діячі вдарили на сполох, доводячи недоцільність такого заходу. Навіть взялися, було, підводити під це, так би мовити, «ідейну базу», яка зводилася до такого: «Всім диким тваринам у лісах кантону настане кінець, якщо жінки одержать однакові з чоловіками права. Бо тоді жінки теж почнуть полювати на дичину».

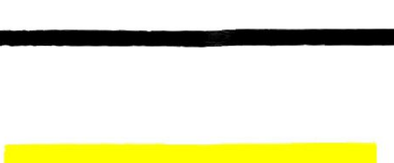

МОЖУТЬ КУПИТИ

У вітрині одного паризького квіткарського магазину його хазяїн вивісив такий плакат: «Сьогодні у нас рожі такі дешеві, що їх цілком можуть купити навіть чоловіки своїм дружинам».

МІСЦЕ ДЛЯ ДРУЖИНИ

У ФРН вийшла книга «Гарні манери сьогодні». З неї можна, наприклад, дізнатися, як слід одягатися, ідучи в театр на прем'єру. Це, виявляється, залежить від «проблем, порушених у п'єсі». Тому деякі спектаклі треба дивитися не у вихідному, а в буденному костюмі.

Серед цілої купи подібних порад є там і така: в автомобілі, за кермом якого сидите ви самі, поряд із собою слід садовити дружину, а інших дам — на задньому сидінні. Пояснюється це тим, що місце, яке відводиться дружині,— найнебезпечніше.

ПО-ДІЛОВОМУ

У тижневику «Ландвіртшафтлихес вохенблат» (ФРН) було вміщено таку об'яву: «Сільський хазяїн 23 років шукає жінку з зерновим комбайном із шириною захвату від 250 сантиметрів з метою подальшого шлюбу. Будь ласка, додайте фото комбайна!»

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— А наш хлопчик уже міцно стає на ноги. Бач, сам прийшов додому!

Подарунок

УСМІШКА

Оце тобі на! Кому день народження, а в кого голова від думок пухне.

Ну, що їй, дружині себто, подарувати? Стою в магазині і гадаю: що? Нараз думка. А може, зовсім нічого не купувати?

А просто встати рано-ранесенько і піти замість неї на ферму корівок подоїти. Потім вернутись додому і наварити борщу, приготувати печеню з картоплею, напекти пампушок із часником, пиріжків з повидлом, різних там салатів нашаткувати та ще й каструлю узвару скип'ятити. А пирога спекти такого, щоб уся ферма куштувала і облизувалась. Телицю, порося, курей, качок нагодувати.

Далі на обіднє доїння теж сходити, а як стемніє, то й на вечірнє...

А вона хай посидить удома, як королева, телевізор подивиться чи книжку почитає.

Хоча, як подумати, то це ж мене за цими клопотами, вважай, і в хаті не буде цілісінький день. А що ж це воно за святкування без чоловіка?!

Ні! Так не годиться. Вона ж сама, без мене, занудиться.

Краще куплю їй відріз на плаття. Он і дівчата-продавщиці кажуть, що тканину в магазин завезли дуже гарну.

Хоча не народився ще той чоловік, котрий своїй дружині догодив би. Ще, гляди, і вилає за ту тканину. Краще парфуми їй куплю. «Біла акація» називаються. Лише за одну таку назву вона мене на руках носитиме.

А взагалі-то тридцять п'ять — дата не кругла. Так. А скільки у мене грошей? О! На пляшку вистачає! Треба ж за здоров'я дружини дорогої трохи того... Щоб воно в неї міцне-міцне було.

А то мене щось, той, морозить...

Григорій ШЕВЕЛА.

смт Велика Олександрівка
Херсонської області.

ЗГАДАВ

Батько синові писав:
— Допоможи, сину,
Я ж тебе завжди любив,
Як мамку покинув.

В КОНТОРІ

Зайшла баба в установу
Тихенько, як миша.
— А де, — пита, — той начальник,
Що поперек пише?

Прокіп РОМАНЕЦЬ.

м. Знам'янка
Кіровоградської обл.

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

ПОЩАСТИЛО...

У село Велику Чернеччину Сумського району із лісу вовк забіг. Собаки гвалт здійняли, мисливці рушниці похапали, так обклали його з усіх боків, що нікуди сіромасі сховатися. Приготувався він до найгіршого. Коли це бачить — на стовпі кіт сидить. Вовк — до нього: так і так, мовляв, порятуй. Кіт, видно, добрий попався, ні до Петра, ні до Івана, ні до Степана вовка не посилав, а порадив йому сховатися у приміщенні сільської бані.

— Та ти що? — отетерів вовк.— Мене ж там відразу накриють.

— Не гай часу, якщо шкурою дорожиш,— порадив кіт.— Це така баня, що навіть мій прапрадід не пам'ятав, коли в ній останній раз люди парилися, а він, слава богу, чимало пожив на світі. Баня без вікон, без дверей, без даху, а навколо — справжні хащі.

Послухався вовк кота, гайнув до бані — і врятувався. Обнишпорили мисливці усі закапелочки, а в баню так і не заглянули. Як мовиться, нема лиха без добра. Для вовка, звичайно...

Народні усмішки

ХІБА ЦЕ БАГАТО!

Параску, яка несла мішок яблук із колгоспного саду, перепинив сторож.

— Стій! Що несеш?

— Та я оце зовсім небагато... яблук...

— І це небагато?!! Цілий мішок.

— Та я ж їх іще буду перебирати.

«П'ЯТІРКА» КРАЩЕ

Іде урок. Велику активність з місця виявляє учень Мишко.

— Молодець, Мишко! Дуже тобі дякую! — сказала вчителька.

— «Дякую» — це добре, але «п'ятірка» — краще,— відповів Мишко.

Повідомив Є. ВИНОКУРОВ.

смт Червоноармійськ
Житомирської області.

КРУГОМ ХАТИ

Розгнівався чоловік на жінку і давай її кругом хати ганяти. Отак оббігли вони разів зо п'ять, а потім чоловік впав на коліна і каже:

— Прости мене, Галю, більше пити не буду!

— Та це ж ти, Петре, прости мене, що я теє...— кається жінка.

Чоловік схопивсь на ноги, та до жінки:

— От лиха година, знов забувся, хто кого ганяє!

Повідомив М. МОГИЛЬНИЙ.

м. Київ.

ЯК ЗНАЙТИ ПОШТУ

На вулиці стара бабуся запитала хлопчика:

— Ти не скажеш, дитинко, як мені дійти до пошти?

Хлопчик замислився. Думав, думав... Аж дивиться — їде синя машина, а на кузові написано: «Пошта».

— Бабусю! — зрадів хлопчик.— Бачите синю машину?

— Бачу.

— Так ото біжіть за нею. Вона вас і приведе на пошту.

Повідомив Л. АЛЕКСЄЄВ.

м. Червоноармійськ
Донецької області.

ГОЛОВНЕ — ШВИДКО

До павільйону по терміновому ремонту взуття підходить жінка, в руці вона тримає чобіток.

— Ремонтуєте? — запитує майстра.

— Так,— киває головою той.

— А добре зробите?

— Добре.

— А швидко відпустите?

— Швидко,— відказує майстер і, повертаючи чобіток молодиці, додає: — Ми цього ремонту взагалі не робимо.

Повідомив П. ЛАВРИК.

м. Суми.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. Н. Сергеєва «Капкан» (м. Чебоксари)

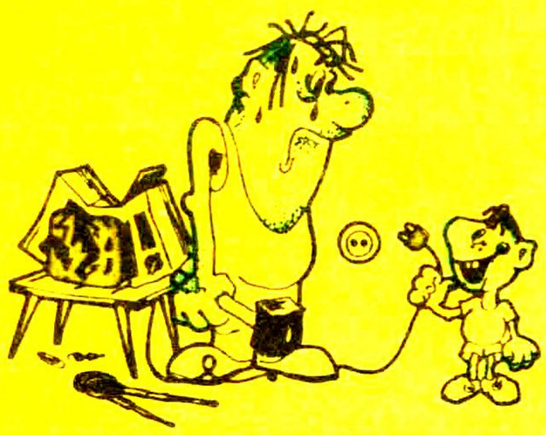

— Тату, ти ж забув увімкнути.

Мал. Є. Гельмса «Чаян» (м. Казань)

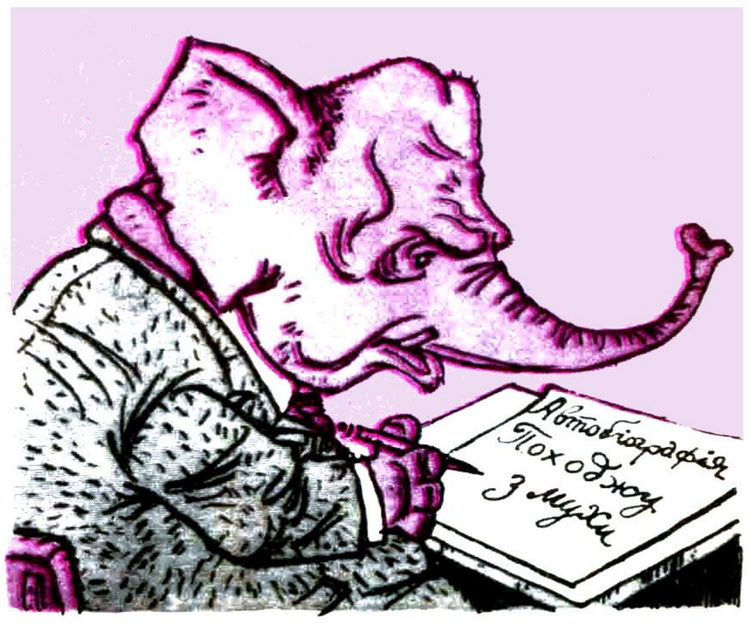

Мал. С. Шонгіна «Хорпуштак» (м. Душанбе)

Без слів.

Мал. А. Гармизи «Вожик» (м. Мінськ)

— Поглянь, тату, єгипетську піраміду десять років будували.

— Здивував! У моєму колгоспі он п'ятнадцять років лазню будують.

Мал. С. Ошса «Дадзіс» (м. Рига)

Без слів.

Мал. В. Ключника «Вожик» (м. Мінськ)

— Ну, тепер начальник нашого жеку пропісочить двірників!

Мал. М. Мамедова «Кирпі» (м. Баку)

Дід: — Попереджаю, якщо і сьогодні онукові неправильно розв'язав задачу, сам підеш на батьківські збори!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ «Гарбуз — на центр поля» — так називалася замітка, вміщена у № 16 журналу за 1982 рік, в якій йшлося про те, що за вказівкою керівництва місцевого колгоспу «Іскра» (село Сосновці на Кіровоградщині) було переорано сільський стадіон.

Голова виконкому Олександрівської райради В. О. Пойченко повідомив, що після виступу футбольне поле у селі відновлено. А правлінню колгоспу вказано на неприпустимість подібних випадків у майбутньому.

◆ У місті Коростені (Житомирщина) поруч з будинком № 2 по вулиці Маяковського почали споруджувати кілька будинків для залізничників. З того часу двір цього будинку перетворився на справжній будівельний майданчик. Таким він і залишився після закінчення будівництва: захаращеним усіляким будівельним сміттям. Про це писалося в листі, надрукованому у «Перці» № 17 за минулий рік.

Заступник начальника служби цивільних споруд Південно-Західної залізниці С. І. Лутюк повідомив редакції, що усю територію навколо будинку № 2 повністю очищено і впорядковано.

◆ Про те, що у Вапнярському відділенні зв'язку зламався автофургон для розвезення пошти і кілька місяців поштарі змушені усю кореспонденцію доставляти вручну, повідомлялося у замітці «Чи знаєте ви, що...» (№ 19 журналу за 1982 рік).

Як повідомив начальник Вінницького обласного виробничо-технічного управління зв'язку Л. Я. Старостин, Вапнярському відділенню зв'язку для доставки пошти виділено новий автомобіль.

◆ Колгоспники села Федорівки (Житомирщина) поскаржилися редакції на те, що занадто вже довго ремонтується електролінія у їхньому селі і частина мешканців сидить без світла.

Після втручання в цю справу Перця голова Новоград-Волинської райради В. С. Кальниченко повідомив, що реконструкцію електромереж вже повністю завершено й усім жителям села електроенергія подається безперебійно.

◆ До редакції надійшов лист від жительки села Малинівки (Гуляйпільський район) Вишневської К. В., в якому вона бідкалася, що майстри міжрайбудуправління ніяк не закінчать перекривати шифером дах її хати.

Начальник Запорізького обласного управління побутового обслуговування населення С. А. Гура повідомив редакції, що при перевірці листа на місці факти підтвердились. Нині дах перекрито повністю, усі недоліки ліквідовано і замовниця ніяких претензій не має.

Мал. І. ЖИВЧИНА
(м. Міжгір'я)

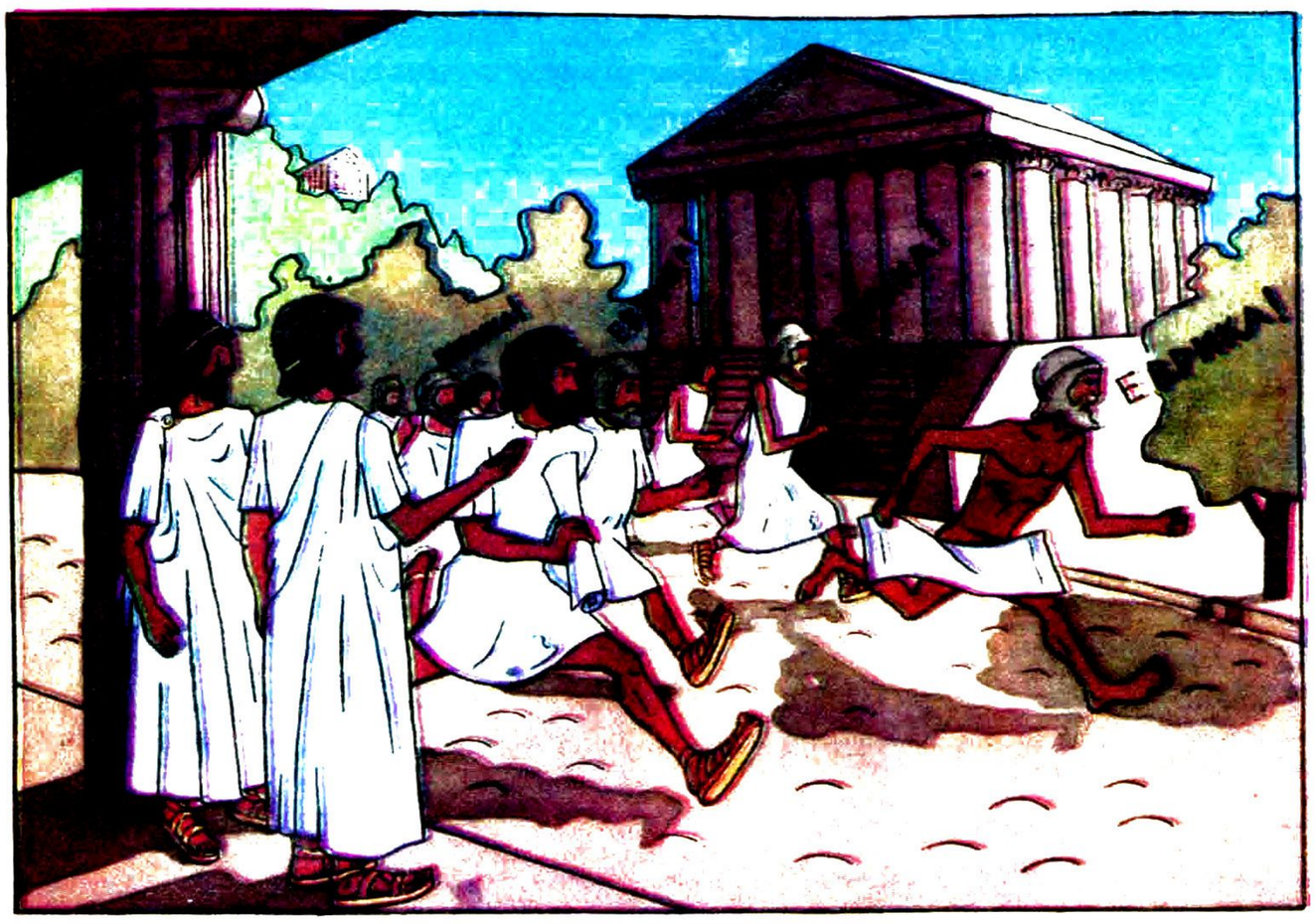

— Що за натовп біжить за Архімедом!

— Та це ж співавтори.

ПО ЛАНЦЮЖКУ

Трудився до поту Мураха.
Та так і не зміг бідолаха
Подужати справу одну...
Її доручили Слону.
А той без вагань цю роботу
Підкинув тоді ж Бегемоту.
«Цю справу, — сказав Бегемот, —
Хай зробить підлеглий Єнот,
Єноту вона якось ближче...»
А той передав її нижче.
Й котили ту справу «важку»
Все далі по ланцюжку...
І знову над нею Мураха
Потіє, сопе, бідолаха.

Сергій ГРИН.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Я тобі дам Оленку, альпініст нещасний!!! Ти сюди хутко дорогу забудеш!

Страшне перо не в гусака...

«У мене сусідова корова погризла в огороді буряки і тепер не хоче платити і навіть вітатися. Але я буду требувати своє, бо вина вся лягає на корову і сусіда».

(Із заяви до суду).

«До нас сьогодні у клуб прибудуть Полтавські артисти з «Фараонами» і музикантами. Бажаючих потрапити в клуб на цих артистів прохаємо придбати квитки зарані. Від цього будете мати велику насолоду. Дирекція РБК».

(З оголошення).

Надіслала Г. ОЗДОБА.

«Він говорить про мрії — і знов на вустах палає усміх, перемішаний з ледь помітними плямами машинного масла на щоках».

(З радіопередачі).

Надіслав Р. ЮЗВА.

«На мою вимогу дали пораду особисто звернутись до рембудцеху і, якщо я маю будь-які заслуги, то мені їх зуміють відремонтувати або виготовити нові».

(Із скарги).

«Виявлені факти порушення техніки безпеки на шахті були озвучені у світловій газеті».

(З виступу по місцевому радіо).

Надіслав Г. ТИТАРЕНКО.

«ВИШГОРОДСЬКЕ МІЖРАЙОННЕ ВІДДІЛЕННЯ ЕНЕРГОНАГЛЯДУ «КИЇВЕНЕРГО» ДОВОДИТЬ ДО ВІДОМА

населення району, що в зв'язку з закінченням 1982 року абонентам необхідно провести розрахунки за споживану електроенергію.

За своєчасну плату нараховується пеня і абонент відключається від електромережі.

АДМІНІСТРАЦІЯ».

Надіслав В. ШАПОВАЛ.

Вибрики Пегаса

«На це Петя розсміявся
Покректав часок — притих
Загадково розігнався
І в мазуту ту бультих».

В. К-ША з Вінниччини.

— Ваш «бультих» справляє дуже загадкове враження!

«Каже жінка, хочу в ЦУМі
Взять англійського костюма
А я проти, моя друже
Зовсім він тобі не нужен
Так як ти в англійській мові
Тільки знаєш одне слово
Чую тебе кожний день
Ну пока, афідерзейн».

А. А-СЕНКО з Кривого Рога.

— Щось ваше подружжя і в рідній мові не дуже компренепа...

«Полковник зранечку призвав
До себе рядового Сміта.
— Ну, як в відношенні,— спитав,—
Наркотиків Ви? Доложіте! —

— Та перш ніж, сер, Вам доложить,—
Сміт зауважив з поважанням,—
Що це? Хотілось уточнить:
Питання... чи пропонування?»

Г. М-ОЗ із Євпаторії.

— Зауважуємо з поважанням, що це питання викликало у нас деяке розгублювання.

«А він, сердечний, просить кльову, ледь переводить в тілі дух...»

Г. П-ЕНКО із Запоріжжя.

— Від таких рядків сам Лермонтов не перевів би у тілі духу!

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.
Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 5 (1143)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.02.83. Підписано до друку 22.02.83. БФ 15264. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1 Тираж 2.503.700. Зам 0536.

© Журнал «Перець» 1983 р.
Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.
Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Індекс 74393

Мал. М. ЛИТВИНА

Прив'язують.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

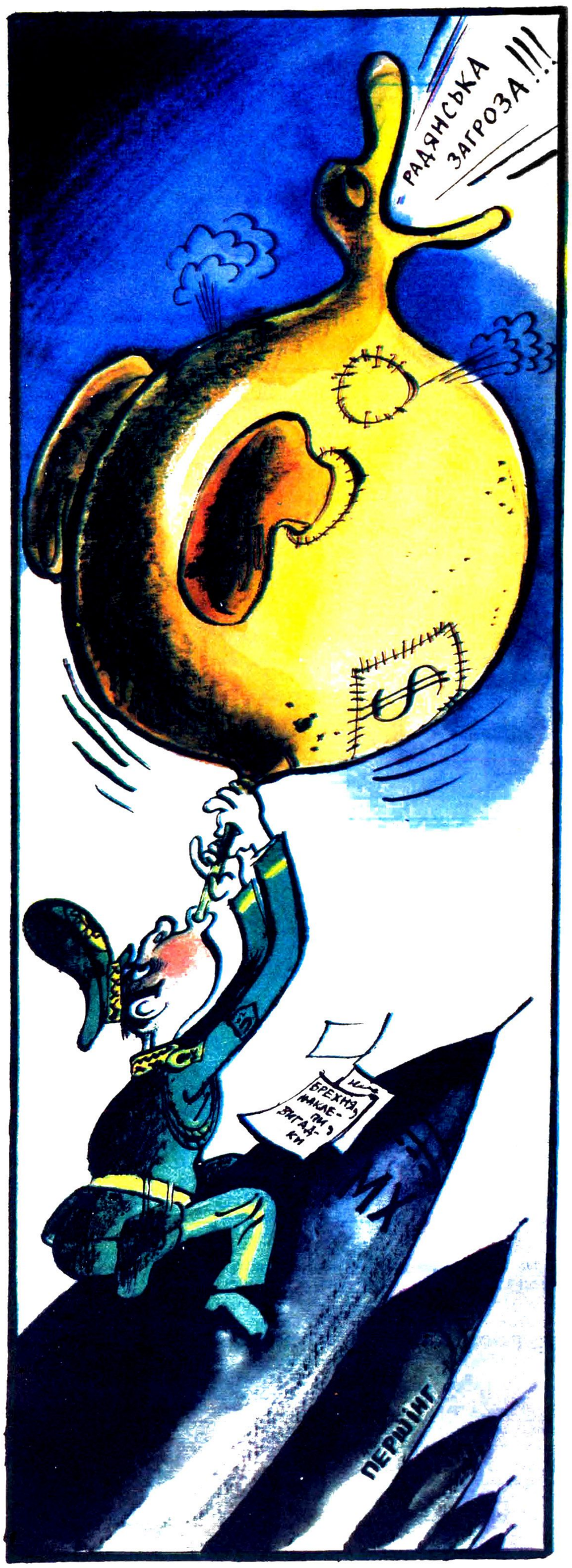

Надувають.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Маскуються.